

Sygn. akt II AKa 89/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2013r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Jan Krośnicki

Sędziowie: SA – Anna Prokopiuk (spr.)

SO (del.) – Dorota Tyrała

Protokolant: – sekr. sąd. Kazimiera Zbysińska

przy udziale Prokuratora Elżbiety Kozakiewicz-Jackowskiej

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2013 r.

sprawy

- 1) A. D. (1) oskarżonego z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.;*
- 2) R. G. oskarżonego z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.;*
- 3) F. W. oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;*
- 4) M. W. oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;*
- 5) P. Ś. oskarżonego z art. 53 ust. 1 i 3, z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii*

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w. W.

z dnia 19 czerwca 2012 r. sygn. akt XVIII K 183/11

- uchyla zaskarżony wyrok w całości wobec A. D. (1), R. G., F. W., M. W. i P. Ś. i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w. W. do ponownego rozpoznania;

- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. M. i adw. K. N. – Kancelarie Adwokackie w W. po 738 zł w tym 23 % VAT za nieopłaconą obronę z urzędu pełnioną przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

A. D. (1) został oskarżony o to, że:

I. pomiędzy listopadem 2008r a pierwszą połową grudnia 2008 r. w W., P. i nieustalonym miejscu w kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom ustawy z dnia

29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r, Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) wytworzył znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż

15 kilogramów, w ten sposób, że zawarł porozumienie z ustalonymi osobami co do zainstalowania linii produkcyjnej do wytwarzania amfetaminy oraz pomógł w dostarczeniu prekursora w postaci

10 litrów (...), a dwie ustalone osoby wytworzyły łącznie co najmniej 15 kg amfetaminy przeznaczonej do sprzedaży tj. o czyn z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2005r, Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.)

II. w okresie od maja 2008 r do końca grudnia 2008r w W., wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2005r, Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) działając ze z góry powziętym zamiarem oraz czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu brał udział w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci:

- kokainy w łącznej ilości 300 gram w ten sposób, że zbył przedmiotową kokainę P. K. (1) w partiach 2 razy po 100 gram i 2 razy po 50 gram,

- konopi indyjskich tj. marihuany w ilości 6 kilogramów w ten sposób, że zbył przedmiotową marihuanę P. K. (1) w partiach po pół kilograma, przy czym w tym zakresie działał wspólnie i w porozumieniu z R. G., oraz działając wspólnie i w porozumieniu z R. G. i P. K. (1) wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci 12 kg amfetaminy, z czego 6 kg amfetaminy zbył za pośrednictwem ustalonej osoby, a 6 kg amfetaminy przekazał ustalonej osoby celem zbycia

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2005r., Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i 65 § 1 k.k.;

R. G. został oskarżony o to, że:

III. pomiędzy listopadem 2008 r a pierwszą połową grudnia 2008 r w W., P. i nieustalonym miejscu w kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r, Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) wytworzył znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 15 kilogramów, w ten sposób, że zawarł porozumienie z ustalonymi osobami co do zainstalowania linii produkcyjnej do wytwarzania amfetaminy oraz pomógł w dostarczeniu prekursora w postaci 10 litrów (...), a dwie osoby wytworzyły łącznie co najmniej 15 kg amfetaminy przeznaczonej do sprzedaży

tj. o czyn z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2005r, Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.)

IV. w okresie od czerwca 2008r do końca grudnia 2008r w W., wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r, Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) działając ze z góry powziętym zamiarem oraz czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu brał udział w obrocie znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci:

- konopi indyjskich tj. marihuany w ilości 6 kilogramów w ten sposób, że zbył przedmiotową marihuanę P. K. (1) w partiach po pół kilograma, przy czym w tym zakresie działał wspólnie i w porozumieniu z A. D. (1),

- amfetaminy w ilości 1 kilograma w ten sposób, że przedmiotową amfetaminę zbył P. K. (1),

- kokainy w ilości 20 gram w ten sposób, że zbył przedmiotową kokainę P. K. (1),

oraz działając wspólnie i w porozumieniu z A. D. (1) i P. K. (1) wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci 12 kg amfetaminy, z czego 6 kg amfetaminy zbył za pośrednictwem ustalonej, a 6 kg amfetaminy przekazał ustalonej osobie celem zbycia

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r, Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i 65 § 1 k.k.;

F. W. został oskarżony o to, że:

V. w nieustalonym dniu w okresie listopad-grudzień 2008 r w P., wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r, Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) brał udział w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci suszu konopi indyjskich tj. marihuany w ilości 0,5 kg w ten sposób, że przedmiotowy narkotyk na polecenie R. G. odebrał od P. K. (1)

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r, Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.);

M. W. został oskarżony o to, że:

VI. w okresie od września 2008r do października 2008 r w W. i B., wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r, Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) działając ze z góry powziętym zamiarem wspólnie i w porozumieniu z P. K. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci 2 kg amfetaminy w ten sposób, że zbył 1 kg amfetaminy w W. nieustalonym osobom oraz zbył 1 kg amfetaminy w B. nieustalonym osobom

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r, Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.

P. Ś. został oskarżony o to, że:

VII. pomiędzy listopadem 2008 r a pierwszą połową grudnia 2008 r w

nieustalonym miejscu w kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. (1), R. G., A. D. (2), L. T. (1) i A. D. (1) wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r, Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) wytworzył znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 15 kilogramów

tj. o czyn z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r, Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.)

VIII. we wrześniu 2008r w P., wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r, Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) wziął udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci 100 gram kokainy, w ten sposób, że nabył tę kokainę od P. K. (1)

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r., Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.)

IX. w dniu 19 sierpnia 2010 r. w miejscowości J. woj. (...) posiadał wbrew przepisom ustawy zbryloną substancję koloru białego o wadze 1064,50 g i zawartości w swoim składzie wagowym znacznej ilości - 20% substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy oraz 1 - (...) (1- fenyloetyloaminy)

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r, Nr 179 poz. 1485 późn. zm.).

Sąd Okręgowy w. W. wyrokiem z dnia 19 czerwca 2012 r. sygn. akt XVIII K 183/11

I. oskarżonego A. D. (1) uznał za winnego popełnienia

czynu zarzuconego mu w punkcie I aktu oskarżenia, wyczerpującego

dyspozycję art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r, Nr 179 poz. 1485 z późn zm.), z tym, że ustalił, iż ilość wytworzonej amfetaminy nie przekraczała 12 kilogramów i za ten czyn na mocy art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii skazał

go na karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności oraz karę 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości dziennej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

II. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec A. D. (1)

przepadek korzyści majątkowej w kwocie 10.000 (dziesięciu tysięcy)

złotych;

III. oskarżonego A. D. (1), w ramach czynu zarzuconego

mu w punkcie II aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie

od maja 2008r do końca grudnia 2008r w W., wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r, Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) działając ze z góry powziętym zamiarem oraz czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu brał udział w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci:

- kokainy w łącznej ilości 300 gram w ten sposób, że zbył przedmiotową kokainę ustalonej osobie w partiach 2 razy po 100 gram i 2 razy po 50 gram,

- konopi indyjskich tj. marihuany w ilości 6 kilogramów w ten

sposób, że zbył przedmiotową marihuanę ustalonej osobie w partiach po pół kilograma, przy czym w tym zakresie działał wspólnie i w porozumieniu z R. G., wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r, Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk i 65 § 1 kk i za ten czyn na mocy art. 4 § 1 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r, Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) skazał go na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz karę 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości dziennej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

IV. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec A. D. (1) przepadek korzyści majątkowej w kwocie 70.000 (siedemdziesięciu tysięcy) złotych;

V. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. orzeczone wobec A.

E. D. w punkcie I i III kary pozbawienia wolności i kary

grzywny połączył i jako kary łączne wymierzył mu kary: 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności oraz karę 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości dziennej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu A. D. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia

8 marca 2010 roku do dnia 6 czerwca 2011 roku;

VII. oskarżonego R. G. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w punkcie III aktu oskarżenia, wyczerpującego dyspozycję art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r, Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.), z tym, że ustalił, iż ilość wytworzonej amfetaminy nie przekraczała 12 kilogramów i za ten czyn na mocy art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości dziennej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

VIII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec R. G. przepadek korzyści majątkowej w kwocie 10.000 (dziesięciu tysięcy)

złoty;

IX. oskarżonego R. G. w ramach czynu zarzuconego mu w punkcie IV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od czerwca 2008r do końca grudnia 2008r w W., wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r, Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) działając ze z góry powziętym zamiarem oraz czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu brał udział w obrocie znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci:

- konopi indyjskich tj. marihuany w ilości 6 kilogramów w ten sposób, że zbył przedmiotową marihuanę ustalonej osobie w partiach po pół kilograma, przy czym w tym zakresie działał wspólnie i w porozumieniu z A. D. (1),

- amfetaminy w ilości 1 kilograma w ten sposób, że przedmiotową amfetaminę zbył ustalonej osobie,

- kokainy w ilości 20 gram w ten sposób, że zbył przedmiotową kokainę ustalonej osobie,

wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r, Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i 65 § 1 k.k. i za ten czyn na mocy art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2005r, Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości dziennej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

X. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec R. G. przepadek korzyści majątkowej w kwocie 45.000 (czterdziestu pięciu tysięcy) złotych;

XI. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. orzeczone wobec R. G. w punkcie VII i IX kary pozbawienia wolności i kary grzywny połączył i jako kary łączne wymierzył mu kary: 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości dziennej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

XII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu R. G. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 8 marca 2010 roku do dnia 8 czerwca 2011 roku;

XIII. oskarżonego F. W. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w punkcie V aktu oskarżenia, przy czym ustalił, że przedmiotowy narkotyk na polecenie R. G. odebrał od ustalonej osoby, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r, Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) i za ten czyn na mocy art. 4 § 1 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r, Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości dziennej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

XIV. oskarżonego M. W. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w punkcie VI aktu oskarżenia, przy czym ustalił, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r, Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w

zw. z art. 12 k.k. i za ten czyn na mocy art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r, Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości dziennej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

XV. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec M. W. przepadek korzyści majątkowej w kwocie 500 (pięciuset) złotych;

XVI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu M. W. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 8 marca 2010 roku do dnia 6 czerwca 2011 roku;

XVII. oskarżonego P. Ś. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w punkcie VII aktu oskarżenia, przy czym ustalił, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z R. G., A. D. (1) i trzema innymi ustalonymi osobami, z tym, że ustalił, iż ilość wytworzonej amfetaminy była nie mniejsza niż 12,8 kilogramów, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r, Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) i za ten czyn na mocy art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności oraz karę 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości dziennej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

XVIII. oskarżonego P. Ś. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w punkcie VIII aktu oskarżenia, przy czym ustalił, że kokainę tę nabył od ustalonej osoby, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r, Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) i za ten czyn na mocy art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r, Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) skazał go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości dziennej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

XIX. oskarżonego P. Ś. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w punkcie IX aktu oskarżenia, wyczerpującego dyspozycję art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r, Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) i za ten czyn na mocy art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r, Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) skazał go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XX. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. orzeczone wobec P.

Ś. w punktach XVII, XVIII i XIX kary pozbawienia wolności oraz orzeczone w punktach XVII i XVIII kary grzywny połączył i jako kary łączne wymierzył mu kary: 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności oraz karę 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości dziennej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

XXI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej P. Ś. w punkcie XX kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 19 sierpnia 2010 roku do dnia 19 czerwca 2012 roku.

Nadto Sąd orzekł na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. i art. 44 § 2 k.k. o dowodach rzeczowych, na podstawie art. 427 i art. 624 § 1 k.p.k. o kosztach sądowych, o kosztach nieopłaconej obrony z urzędu pełnionej na rzecz oskarżonych F. W. i M. W..

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego A. D. (1) zaskarżył wyrok w całości. w oparciu o przepisy art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 4 k.p.k. zarzucił :

- naruszenie treści przepisu postępowania, tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. polegające na dowodnej, nie swobodnej ocenie przez Sąd zebranego materiału dowodowego, w tym wyjaśnień

współoskarżonego R. G. oraz zeznań przesłuchanych na rozprawie świadków, w tym P. K. (1), jak również ujawnionych stenogramów rozmów telefonicznych oraz opinii biegłego z zakresu fizykochemii w przedmiocie m. in.

a) kręgu osób uczestniczących w procesie przygotowywania do produkcji środków odurzających, w tym zakupu i dostarczenia płynu (...) oraz późniejszej produkcji amfetaminy oraz roli oskarżonego A. D. (1) w opisanym procederze;

b) relacjonowanego przez P. K. (1) sposobu wytwarzania i ilości wyprodukowanego narkotyku — amfetaminy;

c) kręgu osób uczestniczących w obrocie marihuaną oraz kokainą, jak również wprowadzeniu do obrotu amfetaminy;

- art. 9 k.p.k. w zw. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. polegającego na nieprzeprowadzeniu dowodu z zeznań D. P., osoby nieujawnionej w akcie oskarżenia, natomiast zeznającą w procesie równoległe toczącym się przed tut. Sądem Okręgowym, odnośnie okoliczności będących przedmiotem niniejszego postępowania, tj. ilości wyprodukowanej amfetaminy i osób zaangażowanych w ten proceder jak również miejsca jej przechowywania i osób nią dysponujących;

- art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. polegającego na pobieżnym i ogólnikowym uzasadnieniu prezentowanego stanowiska Sądu, w tym do braku wskazania, dla jakich to powodów Sąd odmówił wiarygodności wersji zdarzeń prezentowanej przez oskarżonego R. G. w sytuacji sprzeczności jego depozycji z zeznaniami P. K. (1);

przez co Sąd doszedł do nieuprawnionych wniosków co do okoliczności związanych z przedstawionymi A. D. (1) zarzutami prezentowanymi w akcie oskarżenia, a które to naruszenia mogły mieć wpływ na treść orzeczenia;

alternatywnie rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. obrońca wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy po ponownego rozpoznania ewentualnie o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. D. (1) od stawianych mu zarzutów. W przypadku nieuwzględnienia powyższych żądań wniósł o zmianę wysokości wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych jak i kary łącznej na łagodniejsze.

Obrońca oskarżonego R. G. zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na korzyść oskarżonego. Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej kary łącznej, opisaną w wyroku w pkt. XI w rozmiarze 3 lat kary pozbawienia wolności oraz kary 300 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości dziennej stawki na kwotę 100 złotych. Według obrońcy, postawa procesowa oskarżonego R. G. w korelacji z treścią jego wyjaśnień, wskazuje na konieczność rozważenia zastosowania dobrodziejstwa art. 60 § 2 k.k. albowiem Sąd Okręgowy mógł rozważyć zaistnienie szczególnie uzasadnionego wypadku, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za te przestępstwa jawi się w okolicznościach ustalonych przez Sąd jako niewspółmiernie surowa.

Obrońca wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i wymierzenie kary zasadniczo łagodniejszej.

Obrońca oskarżonego F. W. na podstawie art. 427 § 2 oraz art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na jego wynik, a mianowicie art. 5 i 7 k.p.k. polegające na zdecydowanie dowolnym przyjęciu przez Sąd, iż oskarżony w nieustalonym dniu i dokładnie nieustalonym miesiącu 2008 r. odebrał na polecenie oskarżonego G. 0,5 kg suszu konopi indyjskich ,od P. K. (1) /świadka koronnego/, czemu kategorycznie zaprzeczył i W. i G. ,podczas gdy norma art. 5 k.p.k. nakazywała te bardzo poważne wątpliwości rozstrzygnąć, na korzyść oskarżonego i go uniewinnić;

2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na niesłusznym przyjęciu, że zeznania świadka koronnego P. K. (1) są wiarygodne w zakresie zarzutu V a/o, skoro tenże świadek na k.243 twierdzi on , że było sześciu F. ,którzy podlegali pod R. i o dokonaniach tego oskarżonego/jednego z owych F./ wie od G. a tenże G. kategorycznie zaprzeczył także w konfrontacji by takie zdarzenie opisane w pkt. V a/o miało miejsce.

Podnosząc w/w zarzuty na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 §1 i §2 k.p.k. wniósł o :

- uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu

ewentualnie

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego M. W. zaskarżył wyrok w całości na jego korzyść.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

Naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, a to:

1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez dokonanie nieprawidłowej, gdyż dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów przejawiającej się:

a) w przyznaniu przymiotu pełnej wiarygodności zeznaniom świadka P. K. (1) w sytuacji, gdy:

- osoba ta jest osobiście zainteresowana wynikiem niniejszego postępowania jak również równocześnie prowadzone są względem świadka inne postępowania o charakterze karnym, których wynik może zależeć od postawy świadka w ramach niniejszego postępowania;

- P. K. (1) zeznania obciążające oskarżonego M. W. złożył po raz pierwszy wiele miesięcy po złożeniu pierwszych zeznań w niniejszej sprawie, uprzednio nie wskazując M. W. jako sprawcy zarzuconych oskarżonemu czynów i to pomimo opisywania w ramach tych pierwszych zeznań zdarzeń, w których udział następnie przypisano także oskarżonemu M. W., a nadto w sytuacji, w której wewnątrz pomiędzy poszczególnymi złożonymi przez świadka zeznaniami występują istotne i nie wyjaśnione przez Sąd Okręgowy Rozbieżności,

- istnieją istotne rozbieżności między zeznaniami K., a wyjaśnieniami M. W. złożonymi w toku postępowania przygotowawczego, potwierdzonymi następnie w postępowaniu sądowym oraz wyjaśnieniami R. G., przy braku dostatecznego i logicznego wyjaśnienia, dlatego należy w powyższym kontekście dać prymat zeznaniom P. K. (1);

- uznanie zeznań P. K. (1) za wiarygodne ze względu na rzekomą zbieżność tych zeznań z treścią rozmów telefonicznych, których zapisy stanowiły materiał dowodowy w niniejszej sprawie, podczas gdy literalne brzmienie tych rozmów nie pozwala na wyprowadzenie jakichkolwiek wniosków inkryminujących M. W. i pozostałych oskarżonych, a jedyny dowód dotyczący kontekstu i znaczenia tych rozmów stanowią właśnie zeznania P. K. (1). Tym samym doszło do sytuacji, w której ocena i przekonanie o prawdziwości danego źródła dowodowego w istocie potwierdzana jest dokładnie tym samym źródłem dowodowym - zeznaniami P. K. (1);

- uznaniu za wiarygodne zeznań P. K. (1) dotyczących kontekstu i znaczenia rozmów telefonicznych, których zapis stanowi dowód w niniejszej sprawie wbrew brzmieniu tych rozmów, a także wbrew zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, które przeczą tezie o możliwości zapamiętania kontekstu sytuacyjnego i znaczenia kilkuset rozmów telefonicznych, odbytych w znacznym okresie czasu, z wieloma osobami, posługującymi się co najmniej kilkudziesięcioma różnymi numerami telefonicznymi. Ponadto powyższa konstatacja Sądu Okręgowego uznająca prawdziwość tak szczegółowych twierdzeń P. K. (1) co do treści prowadzonych rozmów, jest rozbieżna z jednoczesnymi wyraźnymi problemami w przypomnieniu sobie przez wspomnianego świadka okoliczności zdarzeń objętych aktem oskarżenia, w których świadek ten miał aktywnie współuczestniczyć;

b) przypisaniu oskarżonemu M. W. dokonania sprzedaży 1 kilograma amfetaminy nieustalonym osobom w B., pomimo faktu, iż w toku rozprawy (w dniu 10 listopada 2011 roku - k. 2970 akt sprawy) P. K. (1) stwierdził, iż do tej transakcji ostatecznie nie doszło, przy jednoczesnym braku wyjaśnienia przez Sąd Okręgowy przyczyn, dla których dokonał ustaleń faktycznych sprzecznych ze wskazanym powyżej fragmentem zeznań P. K. (1);

c) ustaleniu, iż ilość (waga) środków odurzających rzekomo sprzedanych przez oskarżonego M. W. podczas transakcji w B. oraz w W. wynosiła 1 kilogram oraz ustalenie, iż były to środki odurzające w postaci amfetaminy, a wręcz, iż to w ogóle były środki odurzające - w sytuacji, w której jedyne informacje w tym zakresie pochodzą od świadka P. K. (1), który to świadek, pomijając uprzednio przytoczone ogólne zastrzeżenia co do jego wiarygodności, środków tych nie ważył, nie sprawdzał zawartości paczki, w której środki te miały się znajdować, środków tych nie pakował, a o zawartości paczki wiedział z przekazu innych osób, a ponadto, jak świadek P. K. (1) sam przyznał, zdarzały się transakcje, w ramach których w miejsce narkotyków, celem oszukania kontrahenta, pakowano i sprzedawano mąkę; Sąd Okręgowy nadto nie wyjaśnił skąd w powyższym kontekście pewność co do ustalonych przez Sąd okoliczności zarzucanego oskarżonemu W. czynu;

d) ogólnym wyjaśnieniu rozbieżności w zeznaniach P. K. (1) kwestią wielokrotności zeznań P. K. (1) i niepamięci świadka, podczas gdy rozbieżności te pojawiały się już na bardzo wczesnym etapie niniejszego postępowania, utrzymywały się w zasadzie na każdym etapie postępowania, świadek nie potrafił przypomnieć sobie podstawowych zagadnień podczas odbywanych wizji lokalnych, a rozbieżności starał się tłumaczyć bliżej niesprecyzowanym uczuciem zmęczenia;

2) art. 167 k.p.k., w zw. z art. 366 § 1 k.p.k., w z art. 193 § 1 k.p.k., w zw. z art. 170 § 1 pkt. 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego w zakresie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego w zakresie oceny fonoskopijnej nagrań rozmów telefonicznych, których prowadzenie świadek P. K. (1) przypisał poszczególnym oskarżonym, w sytuacji, w której oskarżeni nie potwierdzili faktu prowadzenia tych rozmów, ostateczne wykazanie, iż to oskarżeni, w tym oskarżony M. W., prowadzili te rozmowy wymagało wiadomości specjalnych, został złożony przez poszczególnych obrońców w tym obrońcę M. W. - wniosek o przeprowadzenie takiej opinii, a wniosek w tym zakresie nie mógł zostać uznany za wniosek w sposób oczywisty zmierzający do przedłużenia postępowania;

3) art. 424 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez ukształtowanie uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia z pominięciem wyjaśnienia istotnych rozbieżności i sprzeczności wewnętrznych w ramach zeznań P. K. (1), sprzeczności tych zeznań z innymi dowodami, ograniczając się w istocie do przyjęcia za prawdziwe zeznań świadka P. K. (1). Nadto brak w ramach pisemnego uzasadnienia wyjaśnienia, dlaczego zgromadzone w sprawie zapisy rozmów telefonicznych Sąd Okręgowy przypisuje konkretnym oskarżonym nadając im konkretną, wskazaną przez P. K. (1) i obciążającą oskarżonych treść, w sytuacji, w której z literalnego brzmienia tych rozmów nie wskazywały one na jakiegokolwiek powiązanie z przestępczą działalnością oskarżonych, w tym oskarżonego M. W.. Ponadto brak jednoznacznego wyjaśnienia podstaw i okoliczności, które zaważyły na orzeczeniu kary w przyjętej przez Sąd Okręgowy wysokości, zwłaszcza w kontekście nałożonej na oskarżonego M. W. kary grzywny;

Powyższe uchybienia procesowe w sposób bezpośredni wpłynęły na wynik niniejszego postępowania, gdyż doprowadziły do uznania za wiarygodne zeznań świadka P. K. (1) jak wynika z pisemnego uzasadnienia Sądu Okręgowego, stały się głównym, najważniejszym, o ile wręcz nie jedynym dowodem wskazującym na popełnienie przez M. W. zarzucanych mu czynów, a tym samym, wobec uznania prawdziwości tych zeznań bezpośrednio doprowadziły one do uznania M. W. winnym zarzucanego mu czynu i wymierzenia oskarżonemu M. W. wskazanej zaskarżonym wyrokiem kary. W zakresie zarzutu z punktu 1 litera b) i c) uchybienia te doprowadziły do ustalenia stanu faktycznego i wydania wyroku pomimo braku wystarczającego materiału dowodowego potwierdzającego takie ustalenia Sądu oraz w sytuacji, w której świadek poddał w wątpliwość fakt rzeczywistego zaistnienia danego czynu zabronionego.

Ponadto w zakresie braków uzasadnienia zaskarżonego wyroku, uchybienia te znacznie utrudniają, a w niektórych przypadkach wręcz czynią niemożliwym instancyjną kontrolę przedmiotowego orzeczenia. Nie pozwalają bowiem na pełną, merytoryczną i rzeczową ocenę przyczyn, dla których Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne zeznania świadka P. K. (1) oraz przyczyn dla których Sąd Okręgowy nadał zgromadzonym w sprawie zapisom rozmów telefonicznych znaczenie podawane przez P. K. (1), przy jednoczesnym istnieniu elementarnych rozbieżności w tych zeznaniach i twierdzeniach. W konsekwencji znacznie utrudnia to także sporządzenie apelacji w niniejszej sprawie, przez co naruszone zostało prawo oskarżonego do obrony. Nadto w zakresie braku wyjaśnienia w ramach uzasadnienia

przyczyn orzeczenia faktycznie orzeczonej kary, uchybienia te mogą wskazywać, iż Sąd Okręgowy nie wziął w pełni pod uwagę dyrektyw sądowego wymiaru kary, a to w szczególności art. 33 § 3 k.k. oraz art. 53 k.k.

Wobec powyższego, na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 1 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości i uniewinnienie oskarżonego M. W. od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu.

W przypadku niepodzielenia przez Sąd Apelacyjny powyższych zarzutów skutkujących koniecznością zmiany zaskarżonego orzeczenia, w oparciu o art. 438 pkt. 4 K.p.k. podniósł zarzut rażącej niewspółmierności kary, a to z uwagi na orzeczenie kary pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze daleko wykraczającym poza stopień winy, warunki osobiste sprawcy, jego sposób życia przed popełnieniem oraz po popełnieniu przestępstwa, a w przypadku grzywny także w wymiarze rodzącym negatywne konsekwencje dla rodziny oskarżonego oraz wykraczającym poza możliwości finansowe oskarżonego, które to sam Sąd Okręgowy w ramach niniejszej sprawy oraz w ramach pisemnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia określa jako na tyle niewielkie, iż uzasadniające przyznanie oskarżonemu M. W. obrońcy z urzędu oraz zwolnienie M. W. z obowiązku poniesienia kosztów niniejszego postępowania. Orzeczenie grzywny we wskazanym przez Sąd Okręgowy wymiarze, przy jednoczesnym braku możliwości zapłaty przez oskarżonego tak znaczącej kwoty, w sposób pośredni prowadzi do zwiększenia wymiaru izolacyjnej sankcji karnej, o okres antycypowanej zastępczej kary pozbawienia wolności. Uznając powyższe uchybienie, przy jednoczesnej negacji pozostałych zarzutów niniejszej apelacji, Sąd Apelacyjny winien dokonać zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz odstąpienie od orzeczenia kary grzywny.

Obrońca oskarżonego P. Ś. zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego. Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., poprzez zbyt lakoniczne przedstawienie ustalonego w sprawie stanu faktycznego oraz brak wskazania na jakich dowodach oparł się Sąd ustalając stan faktyczny;

2. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez brak jakiegokolwiek oceny wyjaśnień oskarżonych, w tym oskarżonego Ś. oraz brak jakiegokolwiek oceny zeznań świadków D. Ś., R. K. i A. D. (2), opinii biegłego dr W. K., brak rzetelnej oceny zeznań świadka P. K. (1) w odniesieniu do stawianych oskarżonemu zarzutów;

3. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 4, art 7, art. 92, art. 410, art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. poprzez dowolne i sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania uznanie za wiarygodne zeznań świadka P. K. (1), mimo ich sprzeczności z zeznaniami świadków R. K., D. Ś. i A. D. (2), wyjaśnieniami R. G. i opinią biegłego dr W. K. zupełny brak omówienia tych dowodów istotnych dla odpowiedzialności karnej oskarżonego oraz brak oceny zeznań świadka K. w zestawieniu z wyżej wskazanymi dowodami;

4. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść

zaskarżonego wyroku, a to art. 4, art. 7, art. 92. art. 366 § 1 art. 410 k.p.k. poprzez niepodjęcie z urzędu czynności mających na celu ustalenie danych pracownika R. G., który miał przewozić sprzęt do produkcji amfetaminy i przesłuchanie go poprzez zażądanie z Prokuratury dokumentacji firmy prowadzonej przez R. G., gdzie dane tego pracownika mogłyby się znajdować;

5. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść

zaskarżonego wyroku, a to art. 4, art. 92, art. 167, art. 170 § 1 pkt. 2 i 4 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy i niezasadne oddalenie wniosku dowodowego złożonego przez obronę o dopuszczenie dowodu z opinii fonoskopijnej, która wykazałaby, czy faktycznie miały miejsce rozmowy telefoniczne pomiędzy świadkiem P. K. (1) a oskarżonym P. Ś. dotyczące rzekomych transakcji narkotykowych;

6. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść

zaskarżonego wyroku, a to art. 4, art. 5 § 2, art. 7, art. 424 §.1 pkt. 1 k.p.k. poprzez bezkrytyczne danie wiary zeznaniom świadka M. K. dotyczącym znalezionych w garażu w J. środków odurzających.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. obrońca wniósł aby Sąd Odwoławczy działając na zasadzie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, lub uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Oskarżony P. Ś. w piśmie zatytułowanym „Apelacja” zaskarżył wyrok w całości i wniósł o uniewinnienie. Zarzucił oparcie wyroku jedynie na dowodach dla niego niekorzystnych, brak rozważenia dowodów przemawiających na jego korzyść np. opinii biegłego podważającej zeznanie świadka P. K. (1), nie przesłuchanie dwóch kluczowych świadków A. D. i L. T., naruszenie art. 7 k.p.k. przez brak należytego rozważenia sprzeczności zachodzących w zeznaniach świadka P. K., któremu to świadkowi Sąd dał wiarę i którego zeznania są podstawą skazania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W apelacjach obrońców, wśród zarzutów podniesionych pod adresem zaskarżonego wyroku, jednym z bardziej eksponowanych jest zarzut naruszenia art. 424 § 1 i 2 k.p.k. Celowe zatem będzie łączne odniesienie się do tego zarzutu. Już na wstępie trzeba stwierdzić, że nie można odmówić skarżącym racji, gdy wskazywali, że uzasadnienie wyroku nie spełnia wymogów określonych tymi przepisami. Wprawdzie o jakości uzasadnienia nie świadczy jego obszerność, jednakże w przypadku sprawy obejmującej pięciu oskarżonych, którym łącznie zarzucono czyny ujęte w 9 punktach, wręcz niemożliwe wydaje się rzetelne umotywowanie wyroku na 25 stronach maszynopisu, jak uczynił to Sąd Okręgowy, szczególnie że zdecydowana większość tego dokumentu powtarza opis czynów zarzucanych oskarżonym bądź następnie im przypisanych oraz relacjonuje treść wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadków i opinii biegłego dr W. K.. Analiza tego dokumentu prowadzi do wniosku, że istotnie Sąd nie wypełnił należycie swego zadania, bowiem uzasadnienie nasuwa daleko idące uwagi krytyczne. Zaledwie trzy i pół strony stanowi część mającą przedstawić poczynione w sprawie ustalenia faktyczne. Ustalenia te w istocie sprowadzają się do powtórzenia opisów czynów przypisanych oskarżonym w wyroku, co prowadzi do takich skrótowości, że często nie pozwala zorientować się w okolicznościach przestępstw. Przykładowo, jeżeli ustalenia faktyczne dotyczące przestępstwa przypisanego A. D. (1) w pkt III wyroku sprowadzają się do twierdzenia, że w okresie od maja 2008 r. do końca grudnia 2008 r. w W. zbył kokainę P. K. (1) w partiach 2 razy po 100 gram i 2 razy po 50 gram oraz wspólnie i w porozumieniu z R. G. zbyli marihuanę w ilości 6 kg P. K. (1) w partiach po pół kilograma, to widać, że ustalenia te są powtórzeniem opisu czynu zarzucanego i przypisanego oskarżonemu, jednak nie pozwalają zorientować się choćby w takich kwestiach jak - w jakich okolicznościach doszło do opisanych działań, z czyjej inicjatywy, w jakim celu, na czym polegało porozumienie z R. G.. Ustalenia faktyczne zaś odnośnie czynu zarzucanego w pkt VIII aktu oskarżenia a przypisanego P. Ś. w pkt XVIII wyroku ograniczają się do wskazania, iż ich podstawą są relacje P. K. (1).

Podobne mankamenty dotyczą pozostałych ustaleń faktycznych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Niska jakość tej części uzasadnienia wyroku, która według Sądu I instancji miała zawierać ustalenia faktyczne, nie wyczerpuje uwag krytycznych dotyczących uzasadnienia.

Zasadniczym mankamentem pisemnych motywów wyroku, prowadzącym do jego uchylenia, były niedostatki najważniejszej, analitycznej części uzasadnienia, która została przeprowadzona zaledwie na niecałych dwóch stronach maszynopisu (k. 56v – 57v). Brakuje takiego podstawowego elementu jak ocena wiarygodności wyjaśnień oskarżonych. Analiza istotnych dowodów z zeznań świadków, czy wyjaśnień oskarżonego R. G. w korelacji z podstawowym dowodem w sprawie – zeznaniami świadka P. K. (1), praktycznie nie została przeprowadzona, brak też w większości odniesienia się do okoliczności, które były podnoszone na obronę oskarżonych. Wprawdzie Sąd meriti odnośnie oskarżonego A. D. (1) zwrócił uwagę (k. 57) na odmienną relację P. K. (1) i oskarżonego R. G. przynajmniej do dostarczenia (...) do produkcji amfetaminy (czyn z pkt III a/o) i sprzedania P. K. (1)

4 kg marihuany oraz 100 g kokainy, jednakże uznał za wiarygodne zeznania P. K. (1) tylko dlatego, że R. G. przyznał, iż czuł wobec D. dług wdzięczności, a więc – zdaniem Sądu – oskarżony ten ochraniał A. D. (1) przed odpowiedzialnością karną. Taka argumentacja pomija okoliczność, że – jak wynika z materiału dowodowego sprawy – oskarżony R. G. w swych wyjaśnieniach obszernie opisuje działalność przestępczą A. D. (1), obciążając go dokonaniem wielu przestępstw. Sąd I instancji nie przeprowadził w istocie żadnej pogłębionej analizy zeznań podstawowego świadka w sprawie – P. K. (1), mimo że zauważył ich mankamenty w zakresie spójności i stwierdził, że „tym bardziej zeznania P. K. (1) należało poddać krytycznej ocenie”. Wbrew temu zapewnieniu uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zawiera treści wskazujących, że taka ocena rzeczywiście została przez Sąd wykonana, jak też pozwalających ją śledzić i kontrolować jej poprawność.

Zdaniem Sądu I instancji zeznania świadka P. K. (1) potwierdzają zapisy rozmów telefonicznych między uczestnikami zdarzeń, do których świadek odnosił się, składając zeznania. Sąd jednak nie wskazał dlaczego rozmowom telefonicznym możliwe jest przypisanie treści wskazanej w zeznaniach przez świadka, a nie literalnej ich treści, jak również, które to rozmowy potwierdzają depozycje świadka i do którego oskarżonego. Wcześniej wspomniano, że niedostatki części analitycznej uzasadnienia są też widoczne w pominięciu okoliczności, jakie niektórzy oskarżeni przytaczali na swoją obronę. Na przykład Sąd nie tylko, że nie wskazał dlaczego nie daje wiary wyjaśnieniom oskarżonego M. W. złożonym w toku postępowania przygotowawczego i potwierdzonym na rozprawie, ale nawet przeoczył fakt złożenia takich wyjaśnień, gdyż na str. 54 uzasadnienia stwierdził jedynie, że ten oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. W pełni zasadnie obrońcy zwracali też uwagę na wadliwość uzasadnienia wyroku w części dotyczącej wymiaru kary. W sprawie obejmującej 5 oskarżonych, którym przypisano różnej wagi i różne co do liczby przestępstwa, wymierzono różnej wysokości, jednak surowe kary jednostkowe i kary łączne, nie sposób uznać za prawidłowe powołanie się w uzasadnieniu kary jedynie na uwzględnienie dyrektyw art. 53 k.k. (str. 20) czy zakres naruszenia przez oskarżonych porządku prawnego. Jedynym śladem zindywidualizowanego potraktowania oskarżonych jest wzmianka o uprzedniej karalności oskarżonych D. i W.. Nieco szerzej Sąd Okręgowy odniósł się do okoliczności związanych z oskarżonym R. G. (str. 23), jednakże co do niego nie wskazał dlaczego nie zastosował art. 60 § 2 k.k. o co wnosił jego obrońca w finalnym etapie postępowania jurysdykcyjnego.

Zastrzeżenia nadto budzi brak uzasadnienia orzeczonego na podstawie art. 45 § 1 k.k. środka karnego odnośnie oskarżonych A. D. (1), R. G. i M. W. w zakresie przyjętych w wyroku wysokości korzyści majątkowych ulegających przypadkowi. Precyzyjne wyliczenie takich korzyści zazwyczaj nie jest możliwe, jednakże Sąd winien wskazać jakie ustalenia legły u podstaw zszędzonych kwot.

Nagromadzenie tak licznych uchybień musiało doprowadzić do uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, gdyż „tolerowanie w obrocie prawnym orzeczeń uzasadnionych w sposób rażąco odbiegający od reguł określonych w art. 457 i 424 k.p.k. nie jest możliwe” (vide wyrok SN z dnia 4 listopada

2003 r. V KK 74/03, Prok. I Pr. – wkł. 2004/3/13).

Nie można wykluczyć, że co do większości zarzutów stawianych oskarżonym wyrok merytorycznie (co do winy) jest trafny, jednakże wykazanie tego (lub zaprzeczenie) nie jest zadaniem Sądu Apelacyjnego. Ewentualne naprawianie wymienionych uchybień przez ten Sąd musiałyby bowiem polegać nie na kontroli prawidłowości argumentowania i toku rozumowania Sądu I instancji, ale na przejęciu jego roli. Konieczne byłoby bowiem dokonanie pogłębionej analizy przeprowadzonych dowodów, wyrażenie poglądu co do ich wartości i wiarygodności. Zatem zachwianiu uległaby kontrolna rola Sądu odwoławczego, a jego oceny i ustalenia byłyby ostateczne i nie dawałyby stronom możliwości ich kwestionowania w ramach zwykłego środka zaskarżenia.

Ponieważ potwierdziły się podnoszone w apelacjach obrońców oskarżonych: A. D. (1), pośrednio R. G., M. W. i P. Ś. – zarzuty, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie spełnia wymogów stawianych temu dokumentowi i konieczne było uchylene wyroku oraz przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, przedwczesne byłoby odnoszenie się do innych podniesionych w apelacjach uchybień, zwłaszcza wskazujących na wadliwość oceny zeznań

świadka P. K. (1) i innych dowodów uznanych przez Sąd Okręgowy za świadczące o winie oskarżonych oraz na błędność poczynionych ustaleń faktycznych (art. 436 k.p.k.). Niedostatki uzasadnienia nie pozwalają na zajęcie stanowiska co do zawartych w wyroku rozstrzygnięć, a więc i co do zasadności podniesionych przez obrońców zarzutów.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji może skorzystać w odpowiednim zakresie z możliwości jakie daje przepis art. 442 § 2 k.p.k. poprzestając na ujawnieniu dowodów, które nie miały wpływu na uchylene wyroku. Sąd weźmie też pod uwagę inne zalecenia zawarte w niniejszym uzasadnieniu, jak też argumentację przedstawioną przez strony w środkach odwoławczych. Po dokładnej analizie i ocenie całego materiału dowodowego, wysnuje Sąd orzekający logiczne wnioski w kwestii zarzucanych wszystkim oskarżonym czynów, a w przypadku zaskarżenia wyroku, sporządzi uzasadnienie, przestrzegając wymogów określonych w art. 424 k.p.k.

W powyższych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.